

„Smrt je Življenje, je Ljubezen!“

O našem češčenju mrtvih

Pri nas se spominjamo mrtvih najbolj o Vseh svetih, ko jim prižigamo na popravljenih, očistih in z zelenjem ter s cvetjem okrašenih grobovih svečke in lučke. Po skupno z duhovnikom opravljenih popoldanskih molitvah se poda večina ljudstva v gostilno, kjer se v prijetnem razgovoru spominjajo mrtvih, naštevajo njihove vrline, omenjajo škodo, ki je nastala z njihovo smrtjo, ter se dobro podpro z tedno in pi-jačo. Ta hoja v gostilno ima kakor bomo videli, svoj izvor v starih nagrobnih gosti-jah, ki jih je zatrla krščanska vera.

Na večer Vseh svetnikov in v jutro vernih duš zvone po navadi v vseh cerkvah z vsemi zvonovi.

V splošnem misli naše ljudstvo, da so duše na dan vernih duš proste, da hodijo okoli grobov in zvrstoma s pokopališča v cerkev. Tudi o kvatrnih postnih dneh so zunaj tiste duše, ki potrebujejo pomoči pri živih. Duše pridejo le iz vic in ne trpe te dni nobene muke. Iz vic hodijo na vernih duš dan celo v nebesa in smejo ostati tam ves dragi dan. Tiste, za katere so verniki na zemlji izprosil božjo milost in katerim je doteklo trpljenje ostanje v nebesih na veke, ostale se pa morajo s koncem dneva vernih duš vrniti v vice.

Ob dnevi, ko hodijo duše okrog, se ne podajajo naši ljudje radi na pot.

Duše prihajajo na vernih duš dan v hiše, v katerih so prej živele, da vidijo svoje ljudi. Zato postavljajo v mnogih naših krajih še zdaj na večer pred vernimi dušami čez noč za duše umrlih vina in tudi vode na mizo, na Koroskem pa vrh piva in hleb kruha. Proti jutru izgineta pijača in kruh z mize, a odnesla ju je gospodinja ali potrošil kak odrasli iz družine.

V nekaterih krajih peko k Vsem svetim golinski ali ajdov kruh, ki se imenuje preše (beseda je nemškega izvora) in ga dobe vsi, ki so pri hiši, dinarji pa za nameček še ajdovih žgancev. Berarčam dele preše pri cerkvi pred sv. mašo, da bi molili po polnočni za verne duše. Prosjaki za Vse svete na sploh ne stradajo niti jedi niti pijače, posebno ne žganja, tako da je nastal rek: nažrl se je ko beša na verne duše. Naše roke so ta čas posebno odprte za reveže. Namesto preše peko ponekod le črn kruh.

Tudi hren postavljamo na mizo da bi se mogli rajni z njim poživiti.

Se v 17. stoletju so pokladali pri nas mrtvim na grob kruha in mesa, posebno svinjine, najbolj priljubljene mesne jedi naših ljudi. Tudi zdaj še prinaša marsikatera ženska svojemu dragemu na grob, kar je imel v življenju najrajši: steklenico cvčka, to-bak ali kaj drugega. Pred nekaj leti se je imel še na ljubljanskem grobišču pri sv. Krištofu prav dobro neki postopac, ki je spazil na dveh grobeh darove, ki sta jih prinesli zaljubljeni ženi svojima možema.

Takoj po pogrebu ali ob določenih dneh, ki so posvečeni spominu mrtvih, e zbero še vedno sorodniki in pogrebci (nosarji) ali v cerkvi ali v gostilni ali v hiši umrlega ali v gostilni. Ta gostija se imenuje kármina. Za Belo Krajino vem, da so puščali še pred petdesetimi leti pri teh gostijah prazen prostor s potrebnim priborom za razgovor, ampak tudi v napitnicah. Zacele so se kármine s pomenki o rajnkem, končale pa z veselimi popevkami in tudi s pijančijo.

Isti pomen kakor kármina ima deloma sedmna ali osmina, ki ne pomeni pri nas le molitev v hiši umrlega sedem dni po smrti (sedmimo moliti), temveč tudi gostijo na dan pogreba ali sedmi (osmi) dan po pogrebu. Navadno pa se imenuje zdaj takó

Materi

Zakril Te grob je, tu ležiš pod mano in vendar si mi Ti vsa nedosežna, zaklad si bila moj, o mati mila, ki mi ga vzela je usoda neizbežna.

Prinesla sem Ti šopek rož dehtetič, v srcu obliko sem jih položila, prižalga sveče, da v spomin gorijo in duša moja bo za pokoj Tvoj molila.

Trepeče plamen sveč na Tvojem grobu, na rožah rosa — sóže so blesteče, odkar Te ni vse prazno je na svetu, s Teboj mi je ugasnila zvezda sreče.

Zatone sonce, v jutro zopet vstane, se vrne vesna ko se zima skrje, z njo drobne ptice priletijo iz dalje, ne vrne se, kar grob temán zakrije.

Počivaj mirno pod žaluzijo tiho, naj moje Te ne motijo bolesti, spomin na Tebe mi je večna lučka, ki svetli mi na osamelih cestih.

Mara. J. Tavčarjeva

maša, ki se bere sedmi (osmi) dan po smrti in kateri ne sledi pojedina.

Pri pravoslavljih, katerih cerkev je zelo konservativna, se je ohranil stari kult mrtvih bolj. Pri Bolgarih se konča pogreb še dandanes s pojedino na grobu. Tako tudi pri Rusinih in drugod. Okoli groba, ki jim služi za mizo, posedajo moški in ženske po starosti in pijo najprej kozarček žganja, želeč umrlemu nebesa, nakar se lotijo s seboj prinesenih jedi in pijač med katerimi ne manjka tistih, ki jih je imel rajni najrajši. Zato ni krog pri grobu sklenjen, ampak je na dolnjem koncu puščen prostor za umrlega. Jedil ne prinesejo le domači, ampak tudi ostali udeleženci pogreba.

Naslednji dan zalijejo grob pri vzglavju z vinom in vodo, kar opravijo ženske tudi tretji dan.

Ob dnevih posvečenih spominu mrtvih, t. j. ob zadušnicah, romajo ponekod v procesijah na groblje. Skoraj vsak grob je pokrit s čistim prtom. Če časte mrtve skupno, si napravijo z znavanjem zemlje dovolj veliko mizo, navadno ob grobu kakoga veljavnejšega moža, ali se jo pa postavijo v tremu cerkve, v kar jih čisto prisili vreme.

Jedi prinesejo mnogo. Poleg kuhanih jedi ocvrte ribe, z medom namazani kruh, sir, rdeča jaja itd. Pop, ki opravi molitve in blagoslovi groblje, dobi vedno svoj del.

Megla ki spreminja dan v noč

Med vsemi megli na svetu je londonska megla najbolj zloglasna. Prav primer-no so jo označili za mešanico rumene gra-hove juhe in katrana. V grlu ti dela okus posušenega sira, pomešanega z žveplom, in tudi v nosu ima približno isti učinek ka-kor prava žveplenka, ki si jo prižgal in prezgodaj pritačnil k cigareti. Navzlic temu so Londončani na svojo meglo kot spe-cijalito na tihem baje ponosni, naj si bo še tako neprijetna in nezdružljiva.

Vzroki londonske megle

Megle go najrazličnejšega značaja, vse pa imajo isto osnovo: zrak se je ohladil v takšni meri, da se mora nevidna vlaga zgostiti v vidne delce pare. Ob obalah Za-padne in Severne Evrope nastaja megla večinoma tako, da prodirajo tople zračne struje iz celinske notranjosti ali pa tudi iz subtropskih predelov Atlantskega oceana v razmeroma hladne zračne plasti nad mor-jem. To vrsto megel opazujejo zato naj-česteje v poletnih mesecih, med tem ko na-stajajo megle nad kopinami večji del v zimski polovici leta. Vzrok za to je v tem, da utegne hladni zrak nad prostranimi kopinami vsebovati več nevidne vlage ne-go toplejši zrak nad morjem, in se zato z lahko zgosti v paro, če v mirnem vre-menu temperatura že za malenkost pade. Zemljepisni položaj Londona v široki rečni dolini nedaleč od morja prinaša vse pogoje za jesenske in zimske megle, a to, da je britska prestolnica obenem eno naj-večjih tovarniških mest na svetu, je krivo najbolj neprijetnih posebnosti njenih me-gel. Silovite množine dima in saj, ki se dvigajo podnevi in ponoči iz gozdovja dim-nikov, n. majo izhoda navzgor pa se ve-žejo z delci pare, ki težijo nad mestom. Noben veter ne preganja te goste, uma-zane grmade čada naprej a razmeroma to-pla zračna plast nad hišami preprečuje se-veda še bolj, da bi se meglene mase ob-tele dvignile v višino. Kakor pokrov nad loncem učinkuje ta topla zračna plast in pod njim leži zadušljiva, umazana megla, ki zakriva nebesno svetlobo in spreminja dan v noč.

Velika umrljivost

V brezvetrju ležijo megle dneve in dne-ve na londonskih ulicah, med tem pa po-staja ozračje čedalje bolj umazano. Kem-ične analize so pokazale, da se v zelo gosti londonski megli količina ogljikovega dioksida v zraku dvigne na trikratni ali celo na štirikratni normalni iznos. To je za zdravje seveda zelo neugodno. Prehladi, vnetja dihalnih organov, epidemična obe-lenja strašno narastejo, telesna odpornost nazaduje, a umrljivost, zlasti med stari-mi in slabotnimi ljudmi, se v takšnih ča-sih hitro dvigne. To ni nič čudnega, ko pa trpi celo mrtvi kamen. Večji odstotek žve-plove kisline v zraku žre celo zgradbe in spomenike. Popolnoma tesno ne moreta za-preti stanovanja nobeno okno in nobena vrata, pa trpijo tudi umetnine po javnih galerijah in v hišah.

Naši bralci se bodo še spominjali, kako je v decembru 1930, del doline Moze v Belgiji obiskala skrivnostna, ubijajoča me-gla. Nad 60 oseb je umrlo, nad 200 jih je hudo zbolelo. Ko je nekoliko dni pozneje London spet zagrnila megla, je nastala v mestu prava panika. Mnogo ljudi je pobegnilo na deželo, toda ta strah je bil prilično odveč, kajti položaj Londona v široki in ploski rečni dolini preprečuje stru-penim plinom iz tovarniških dimnikov, da bi se preveč zgostili in zagatili, kakor se je to, na žalost, lahko zgodilo v globoki in ozki dolini Moze.

Ukrepi zoper meglo

Londonske megle v ostalem niso več ta-ko hude kakor v prejšnjih časih. Ze pred 300 leti so posvetili napredni možgani svo-jo pozornost nesnagi v londonskem ozrač-ju. Njihovi napori, da bi jo odpravili, na so bili splošno zmanj, zlo se je celo povečalo, dokler ni bila vlada ob koncu 19. stoletja prisiljena, da seže po širokopotez-nih ukrepih. Narodna družba za odpra-vo dimne nadloge je izsilila zakone, ki da-jejo mestnim oblastvom možnost za nastop proti nerednemu in brezobzirnemu »gospo-darjenju« s tovarniškimi dimom in dimom sploh. Premog pred uporabo na poseben na-čin pripravljajo, mnoge tovarne so si vgra-dile sežigalne stroje, ki skrbijo za štedilj-

Večkrat nabere toliko kruha, da hrani z lahko delj časa svoje svinje.

Vsaka prva kupica ali kosček hrane je namenjen rajnikim, ki jih naravnost pova-bijo: Sveti dedi, pridite k nam jest! — Po gostiji jih odpuste z besedami: Sveti dedi, pojdite zdaj v nebo!

Te nagrobne gostije se končajo neredko s pijanostjo. Napite ženske prespe noč kar na grobovih. Drugo jutro raznaša za res-nico, kar se jim je sanjalo.

Kar ostane jedi in pijače, jo dobe pro-sjaki, ki nosijo s seboj poleg torb posebne posode za žganje.

Tudi pticam natrosijo jedi. Prvotni pomen teh gostij je jasen: rajni se jih udeleči sam. Njemu so namenjene.

Tudi vino in med se razliva po grobeh, da bi mrtvi pili in jedli.

Vse te navade so preostanki iz poganskih časov. Arabec Ibn Dosta (okoli 900 po Kr.) piše o Slovanih: Na obletnico smrti so pri-nesli na gomilo, na katero so bili postavili dan po zažganju mrtveca veliko žaro do 20 z medicino napolnjenih vrčev, da so se gostili sorodniki.

Splošnovanje dedov se kaže v antiki po-sebno v češčenju herojev. Krščanska cerkev je prenesla to češčenje na mučenike in je prirejala za njihove praznike (dokazano je da vsaj od l. 65 po Kr.) ljubeznice (agape), katere je morala pozneje odpraviti, ker so se končavale s pijanostjo.

Mnoge teh navad spominja na običaje pri Grkih in Rimljanih in pri še starejših na-redih.

Tudi Tebi se bo približala nekoč s hitrim korakom.

In tedaj ne trepetaj pred njo!

Z radostjo pozdravi to cvetno hčerko prirode in poljubi jo v ljubezni do življenja — saj Smrt je Življenje, je Ljubezen!

Pavel Grošelj (1884—1940, napis na njegovem nagrobniku pri Sv. Križu)

Pri Bolgarih izkopije pri pogrebu pop luknjo v grob, da nasuje vanjo vode in jedi. To spominja na cavi v starih egiptov-skih in grških grobovih ali na grške gro-bove 6. in 5. stoletja, na katerih so stale velikanske amfore (vrči) z votlo nogo, da sta mogli jed in pijača mrtvemu dotekati.

Čas pa izpreminja nazore in izpodjedn- navade. Ne bo več dolgo, da se bomo raj-nih samo še pobožno spominjali ali pa še to ne, če pojde razvoj človeškega življenja v smer materialne surovosti. Dr. J. L.

Joža Bekš:

Prvašina na sina,

ki se je 9. junija 1939 smrtno ponesrečil

Ne bom iz sladkega Te dramil spanja in groba Tvojega rosiš s solzami, odkar sem razodel, da našel v jami vrhunce si popolnosti spoznanja.

Svetl! spomin na Te naj me ohranja in njo z menoj, ki v bridki je omami prenašala najtežji križ med nami in ki noč sleherni o Tebi sanja. —

Na grobu danes naj prižgem to svečko, da laže Tvoji se otnem pozabi, Ti pa nevzdravno spavaj, zlati dečko!

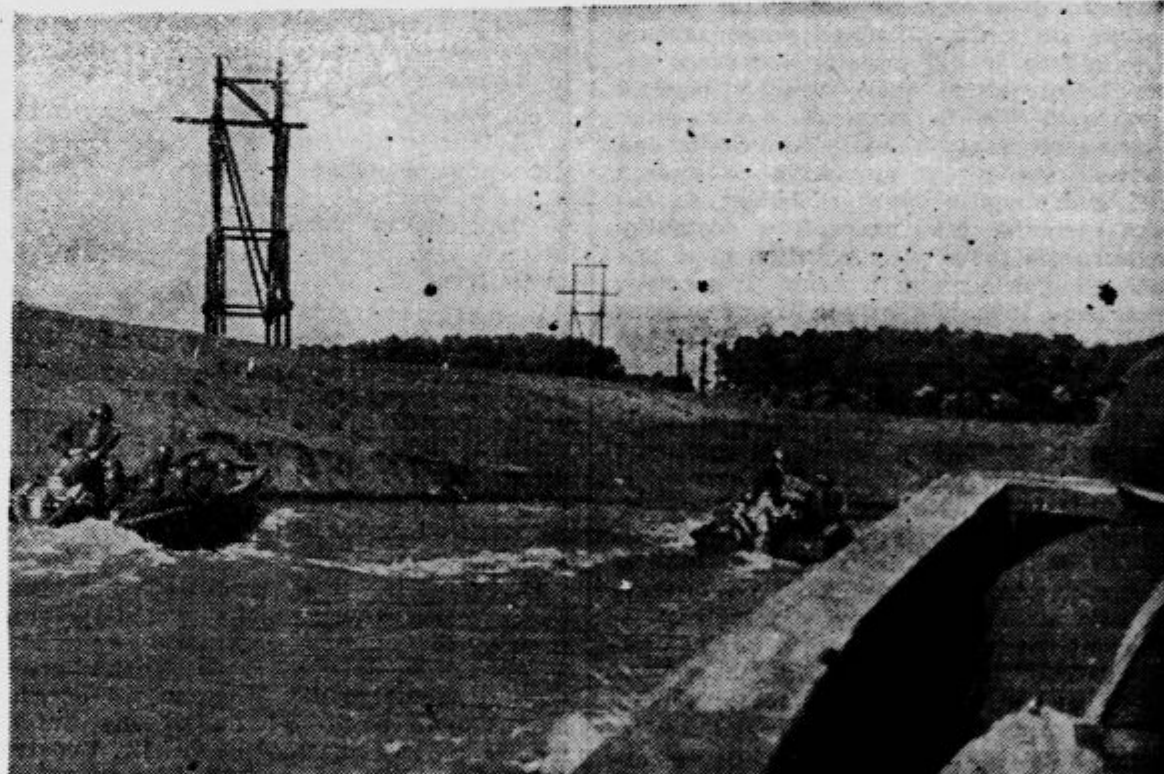
A ko me smrt za grešno grlo zgrabi, vsaj Ti takrat, moj nepozabni Srečko, odpuščašče k Sebi me povabi! —

ob sebi umevno,« je dejal mož. »Če se v treh četrtih leta skoraj utaplja, v »adnji četrtini na dušijo, o čem naj bi potem govorili?« To je mogoče malo pretirano, res je pa, da se je že Julij Cesar, ko se je pred 2000 leti izkrcal v teh krajih, zelo neugodno izrazil o angleškem podnebu.

Koliko je vode v morju?

Medsebojno zvezane vodne mase naše zemlje pokrivajo z okroglo 361 milijoni štirjaskih kilometrov več nego 70 odstotkov njene površine ali dvakrat toliko ka-kor njene kopnine. Po najnovejših raziska-vah je Atlantski ocean najgloblje morje, kajti v njem so izmerili globino do 13.500 m. Prostornina vseh svetovnih morij znaša 1370 kubnih kilometrov. Če bi vse to vo-dovje hoteli spraviti v kockasto posodo, bi morala imeti 1110 km visoke, široke in dol-ge robore, to je približna razdalja med Ri-mom in Berlinom. Vse kopnine, kar jih na zemlji, bi morali ponaštoriti, če bi hoteli z njimi napolniti oceane.

Življenje v Odesi se obnavlja

Oboženi čolni Italijanske vojske v Rusiji na pregledih vzdolž nekega vodnega toka vzhodne fronte

Posebni dopisnik hrvatskega poročevalskega urada Evrope je poslal iz Odesa pismo, iz katerega povzemamo:

Dne 16. t. m. je minilo leto dni, odkar so rumunske čete pod poveljstvom maršala Antonescua prisilile sovjetsko posadko Odesa na umik iz mesta. Še danes se vidi- jo po Odesi, ki je po velikosti tretje mesto v Ukrajini, znaki hudih bojev, ki so se vo-dili po njenih ulicah. Celi blok hiš so še porušeni, medtem ko se vsepovsod vidijo ostanki bunkerjev in barikad, ki so Sovje-tom pomagali zadrževati napad Nemcev in Rumunov. V luki se še vidijo potopljene ladje, razdejane luške naprave pa pričajo o tem, kolikšen pomen je sovjetska vojaška uprava pripisovala Odesi.

Rumunska uprava je storila vse, da bi se mesto na novo uredilo. Guverner Trans-nistrije prof. Alexianu namerava v kratkem sedež svoje oblasti prenesti iz Tiraspolja v Odeso, kjer se je začelo življenje normalno razvijati. Kos za kosom so Rumuni odstra-njevali vojne sledove, urejali luko in vzpo-stavili prometne zveze. Razumljivo je, da je število prebivalstva v mestu manjše, ka-kor je bilo prej. Računajo, da Odesa zdaj nima več kakor 400.000 prebivalcev in pri-pisujejo nedostatek 200.000 temu, da so Ru-si pri umiku odvedli s seboj del moškega prebivalstva. Razen tega so oblastva izselila žide; samo po sebi razumljivo pa je, da jo tudi med boji padlo mnogo ljudi.

Odesa je bila naseljena že pred mnogimi stoletji. Zanimivo je bilo pri njen: izgad-nj, da so pod gornjim slojem zemlje sloji gramozja in peska, ki so ga prebivalci Odesa uporabljali pri zidanju. S kopanjem gra-mozja so nastali pod mestom številni pod-zemeljski rovi, ki so jih pozneje med seboj

zvezali in predstavljajo danes zamotano mrežo podzemeljskih hodnikov v skupni dolžini okoli 60 km. Podzemeljske hodnike so uporabljali boljševiki pred letom dni za to, da so zadrževali v njih določeno šte-vilo svojih vojakov, ki so iz teh skrivališč vršili nasilja in sabotaže. Borbe za zaostali-mi boljševiški vojski so trajale še cele me-sece po zasedbi mesta in se o njihovih stra-hotah stišijo pravcate povesti. Pripovedu-jejo, da je posadka takega podzemnega hodnika, ko ji ni preostajalo drugega, ker se ni smela vdati, ubila svojega poveljnika in njegovo zaročenko ter jih uporabila za hrano in s tem podaljšala svoj odpor. Ni izključeno, da je še danes v teh podzemel-skih skrivališčih kakšna boljševiška skupina, samo da je zdaj njeno delovanje onemogo-čeno, ker so vsi izhodi iz podzemlja ali za-zidani ali minirani, tako da nihče ne more iz rovov priti živ.

Potem ko so se razmere v glavnem ure-dile, se je začelo gospodarsko življenje v Odesi vidno obnavljati. Izmed mnogih tvor-nic obratujejo zlasti tiste za predelavo živil in tobacne tovarne. V mestu je vzpostav-ljen tramvajski promet in tradicionalni pro-met z odeskiimi kočijami, medtem ko avto-mobilov skoraj ni videti. Luka je prav tako odprta za promet ter prihajajo vanjo ne samo posamezne ladje, temveč celi konvoji v zvezi z vojnimi dogodki na Črnem morju. Trgovine so odprte, toda poštujejo še ved-no po boljševiškim vzorcem. Prodajajo raz-lično blago slabe izdelave. Svojevrsna in pomenljiva je trgovina po ulicah in trgih, kjer osiromašeno prebivalstvo prodaja po-samezne kose svojega pohištva. Ljudje, ki so nekdanj živeli v dobrih razmerah pro-dajo danes, kar koli imajo in kar koli jim pride pod roko, da bi se tako prehranili. Kot plačilno sredstvo v trgovini je zaenkrat

dovoljen samo nemški Reichskreditkassen-schein, medtem ko uporaba leja še ni do-voljena.

Kulturno življenje je zelo živahno. Znana odeska opera je skoraj vsak dan razproda-na. O predstavah v njej se govori po vsej Rumuniji. Izmed številnih visokih in sred-njih šol v Odesi so vse odprte in se delo v njih razvija po razpoložljivih prostorih. Državna uprava, ki se izvaja po načrtu, vlaga vse svoje napore v to, da bi se živ-ljenje v Odesi skoraj povrnilo v svoj pre-dvojni tir in da bi mesto spet postalo važno trgovsko in industrijsko središče, kakršno je bilo prej.

Iz Hrvatske

Italijanski poslanik Rdečemu križu. Iz-redni poslanik in opolnomočeni minister Kraljevine Italije v Zagrebu je poklonil hrvatskemu Rdečemu križu 10.000 kun in oblačila.

Pospeševanje svilegojstva v Baranji. V Baranji je bilo prejšnje čase dobro razvito svilegojstvo, ki se je pa v zadnjih letih zamenjalo. Tvorica svilene preje v Osi-jeku je že začela razpadati. Za popravilo poslopj so zdaj potrebovali skoro 4 milijone kun. Prihodnji mesec pride iz Zagreba po-sebno odposlanstvo ministrstva za narodno gospodarstvo, ki bo storilo potrebne ukre-pe, da bo svilarstvo spet postalo donosna gospodarska panoga v teh krajih.

Napredovanja ustaških častnikov. S Po-glavnikovo odredbo so napredovali ustaški podpolkovnik Evgen Kvaternik v čin pol-kovnika; v isti čin sta napredovala tudi Mijo Bzik in Ivan Javor, prof. Mirko Kola-rić pa je napredoval v čin rezervnega ustaškega majora.

Zamenjava zagrebskega droblja. Mestno načelstvo v Zagrebu je sporočilo, da se bo droblj mestne izdaje po 50 banic in po 1 in 2 kuni zamenjal za državni denar od 26. oktobra do 15. novembra. Po grgajem roku novčanice mestne izdaje ne bodo več pla-čilno sredstvo in izgube vsako veljavo.

Hrvati so štedljivi narod. »Hrvatski Ra-di-š« je uvedel poseben način štednje, ki se je prav dobro obnesel. Od začetka letošnjega leta do konca septembra je bilo v »hranilno kolo« vplačanih že okoli 4 milijonov kun. Za čase, v katerih živimo, je to pomembna vsota.

Slovaški književnik v Zagrebu. Te dni se muči v hrvatski prestolnici znani slo-vaški književnik Rudo Strženec, ki je bil zadnja leta tiskovni ataše pri slovaškem poslanstvu v Berlinu. Svrha njegovega bi-ovanja na Hrvatskem je navezati tesnejše stike med hrvatskimi in slovaškimi knji-ževniki.

EL HAKIM

(ZDRAVNIK)

Tak je naslov romana, ki bo v prvi polo-vici novembra izšel kot druga knjiga v zbirki »Dobra knjiga«. Roman bo obsegal okrog 300 strani in spada med najnovejša in najboljša dela slovitega švicarsko-nem-skega pisatelja J. Kittinga, katerega pozna po nekaterih prevodih že tudi naša čitajoča publika. Roman obravnava življenje v so-dobnem Egiptu in je že prešel v svetovno zgodovino.

Naročite se na romane DK!

Če si hočete zagotoviti to odlično Knt-tlovo delo po izredno nizki ceni, se naro-čite na zbirko »Dobra knjiga«, če se niste njen naročnik. Nove naročnike sprejemamo le še, dokler je na razpolago še kaj izvodov prve knjige, Mire Pucove izvrznega romana »Tiha vodca«.

Pogoji za naročbo

Naročilo velja za eno četrtletje, torej sedaj za mesec oktober, november in december. Vsak mesec izide en roman.

Naročnina se lahko plačuje mesečno in znaša za one naročnike, ki so obenem naročniki »Jutru« ali »Slov. narodca«, 8 ali 18 lir, za ostale naročnike pa 9 ali 20 lir na mesec, torej za eno knjigo. Prva cena velja za broširano, druga pa za v platno vezano knjigo.

Naročila sprejemajo uprava in inkasanti naših listov.

Radio Ljubljana

NEDELJA, 1. NOVEMBRA 1942-XXI.

8. Napoved časa — poročila v italijanšči-ni. 8.15 Koncert organista Benjamina Zam-betti-ja. 11. Prenos pete maše iz Bazilike Presv. Oznaneja v Firenz. 12. Razlaga Evangelija v italijanščini (O. Marino). 12.15 Razlaga Evangelija v slovenščini (O. Se-kovanič). 12.30 Porčila v slovenščini. 12.45 Pisana glasba. 13. Napoved časa — poročila v italijanščini. 13.15 Poročila Vrhovnega Poveljstva Oboževanih Sil v slovenščini. 13.10 Pet minut gospoda X. 13.20 Operno glasbo izvajajo mladi umetniki. 13.50 Voj-ske pesmi. 14. Poročila v italijanščini. 14.15 Koncert radijskega orkestra in korne-ga zbora, vod: dirigent D. M. Šijanec — Slovenska glasba. 14.45 Poročila v sloven-ščini. 17.35 Na harmoniko igra Stanko Av-gust. 19.30 Poročila v slovenščini. 19.45 Polke. 20. Napoved časa — Poročila v ita-lijanščini. 20.20 Komentar dnevnih dogod-kov v slovenščini. 20.45 Lirična prireditel-družbe EIAR: Madame Sans Gene — Glas-ba — Giordane. V odmorih: predavanje v slovenščini, zanimivosti v slovenščini. 22.45 Poročila v italijanščini.

Inserirajte v »Jutru«